

בהמה המקשה

פרק רביעי חולין

ע"ב

ע"ב משפח
ג"ר סנה

דניכוש חיליה. שמרוב שומט הוא משיך: למצוה אשכנז. סימן
הוא שמשיך פירושו: ועמא טמא יקרא. נועק ואומר טמא הוא:
בזבא. אשכנז תמרים וסימן הוא שמשיך פירושו: כי הוה תמא.
לכך עליו רבים רחמים:

הדרן עלך בהמה המקשה

אותו וזהו ב"ט. משום דכתיב

למומר בחולין ובמוקדשים
האלמריך למילף מקראי כליפנין
בגמרא תנא נמי בלחין ובח"ל דלא
אילתריך דהא חובה הגוף הוא וחובה
הגוף טהור בין בלחין ובין בח"ל:
כפני הבית (ה). כוונת הבית כפי'
בבבא (לקמן דף קל"ה) מפרש אמאי
נקטינהו: שניהם כשרים. משום
דכתיב למיתי סופא שניהם פסולין
*ובגמרא מפרש. אמאי נקטינהו:
והשני סופג. משום לאו דאורו וזהו
כ"ט ולא שאל שחט את האם תהלה
ול"ש שחט את הבן תהלה לא שאל
שחטינהו מד גברא ולא שאל תרי
גברי יליף בגמרא דחייב: **בבבא**
חייב כרת. משום שחטי חוץ אבל
השני פסול מן הכרת דכיון דשחטה
אמו טוב חייב רחמי הכן לשחט
כפנים דפסול משום מחסר זמן וליכא
חייב **בפנים** שחטי חוץ אלא ח"כ
רחמי לפנים דכתיב (ויקרא י"ז) ולא
פתח אהל מועד לא הביאו הראוי
לפתח אהל [מועד] חייבין עליו בחוץ
והוה לא: **בפנים** סופגין. הראשון
משום לאו דשחטי חוץ דכתיב
(דברים י"ג) בהעלהו "הגמר לך פן
תענה" ובזבחים (דף ק"ג.) ילפינן
בהיקף שחטו ממעלה שם תעלה ושם
תעשה מה מעלה לא עשה אלא ח"כ
ההיר אף שומט לא עשה אלא ח"כ
הזהיר: **חולין** כפנים שניהם פסולין.
משום חולין ששחטו בעזרה דילפינן
לאו בקדושין בכרת האיש מקדש
(דף נ"ז): **והשני סופג**. משום אורו
ואת כ"ט אבל משום חולין ששחטו
בעזרה אהרה דילה היא (דברים י"ג)
כ"י יתקן וזכאן בדרוק מקום אהה
וזכא ולא בקדושין מקום: **קדשים**
בפנים. השני כופה משום אורו וזהו
כ"ט: **ופסול**. משום מחסר זמן:
חולין וקדשים בחוץ. דוקא נקט
הראשון חולין והשני קדשים וכן כל
השניים במשנה דוקא נקט לה:
והשני סופג. משום אורו וזהו כ"ט:
קדשים בחוץ. בחמלה ואחר כך
חולין בחוץ פסול: **והשני כשר**.
באכילה ואיירי דתנא פסול תנא כשר:
ושניהם סופגין. ראשון משום שחטי
חוץ ושני משום אורו וזהו כ"ט:
חולין וקדשים כפנים שניהם פסולים.

דניכוש חיליה אלא סוקרו בסיקרא אמאי?
כי היכי דליחוויה אינשי וליבעי רחמי-

הדרן עלך בהמה המקשה
אותו וזהו ב"ט נותן בין בארץ בין בח"ל
בפני הבית ושלא בפני הבית בחולין
ובמוקדשין, כיצד: השהות אורו ואת בנו
חולין בחוץ שניהם כשרים והשני סופג את
הארבעים **קדשים בחוץ**: הראשון חייב כרת
ושניהם פסולים ושלילה סופגים את הארבעים
חולין בפנים שניהם פסולין והשני סופג את
הארבעים **קדשים בפנים** הראשון כשר ופסול
והשני סופג את הארבעים ופסול **חולין**
וקדשים בחוץ הראשון כשר ופסול והשני
סופג את הארבעים ופסול **קדשים בחוץ**
וקדשים בחוץ הראשון חייב כרת ופסול והשני כשר
ושניהם סופגים את הארבעים **חולין וקדשים**
בפנים שניהם פסולין והשני סופג את
הארבעים **קדשים בחוץ** הראשון כשר
ופסול והשני סופג את הארבעים ופסול **חולין**
בחוץ ובפנים הראשון כשר ופסול והשני
סופג את הארבעים ופסול **קדשים בחוץ**
ובפנים הראשון חייב כרת ושניהם סופגים את
הארבעים ושניהם פסולים **חולין בחוץ**
הראשון פסול ופסול והשני סופג את הארבעים
וכשר **קדשים בפנים ובחוץ** הראשון כשר
ופסול והשני סופג את הארבעים ופסול:

הדרן עלך בהמה המקשה

אותו וזהו ב"ט נותן בין בארץ בין בח"ל
בפני הבית ושלא בפני הבית בחולין
ובמוקדשין, כיצד: השהות אורו ואת בנו
חולין בחוץ שניהם כשרים והשני סופג את
הארבעים **קדשים בחוץ**: הראשון חייב כרת
ושניהם פסולים ושלילה סופגים את הארבעים
חולין בפנים שניהם פסולין והשני סופג את
הארבעים **קדשים בפנים** הראשון כשר ופסול
והשני סופג את הארבעים ופסול **חולין**
וקדשים בחוץ הראשון חייב כרת ופסול והשני
סופג את הארבעים ופסול **קדשים בחוץ**
וקדשים בחוץ הראשון חייב כרת ושניהם סופגים את
הארבעים ושניהם פסולים **חולין בחוץ**
הראשון פסול ופסול והשני סופג את הארבעים
וכשר **קדשים בפנים ובחוץ** הראשון כשר
ופסול והשני סופג את הארבעים ופסול:

ג"כ ת"ד מנין לאורו ואת בנו שנוהג
במוקדשין? תלמוד לומר "שור או כשב
או עז כי יולד וכתיב בתריה "ושור או שה
אורו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד" לומר
על אורו ואת בנו שנוהג במוקדשין ואימא
במוקדשין אין בחולין לא? שור? הפסיק הענין
ואימא בחולין אין במוקדשין לא? כתיב
"ושור" *וי"ו מוסף על ענין ראשון, או מה
קדשים כלאים לא אהא אורו ואת בנו כלאים
לא אלאמה תניא ***אורו ואת בנו נהג**
בכלאים ובכור, ועוד "שה" כתיב ואמר רבא
זה

ז"י יתקן וזכאן בדרוק מקום אהה
וזכא ולא בקדושין מקום: **קדשים**
בפנים. השני כופה משום אורו וזהו
כ"ט: **ופסול**. משום מחסר זמן:
חולין וקדשים בחוץ. דוקא נקט
הראשון חולין והשני קדשים וכן כל
השניים במשנה דוקא נקט לה:
והשני סופג. משום אורו וזהו כ"ט:
קדשים בחוץ. בחמלה ואחר כך
חולין בחוץ פסול: **והשני כשר**.
באכילה ואיירי דתנא פסול תנא כשר:
ושניהם סופגין. ראשון משום שחטי
חוץ ושני משום אורו וזהו כ"ט:
חולין וקדשים כפנים שניהם פסולים.

חולין וקדשים כפנים שניהם פסולים.
ראשון משום שחטו בעזרה ושני משום מחסר זמן: **והשני**
סופג. משום אורו וזהו כ"ט: **חולין בחוץ** ו**בפנים**. הראשון
בחוץ והשני בפנים: **קדשים בחוץ** ו**בפנים** הראשון בכרת.
משום שחטי חוץ: **ושניהם פסולין**. ראשון ששחטו בחוץ ושני
משום מחסר זמן: **ושניהם סופגין**. ראשון משום שחטי חוץ ושני
משום אורו וזהו כ"ט: **קדשים בפנים** ו**בחוץ**.
כפנים: **ג"כ** ירבה לקרבן אשה. וסמך ליה אורו וזהו כ"ט: **שור** הפסיק הענין. דלי אקמאי קאי גשחוק מיניה ונכחבו ואורו
ואת כ"ט דהא כשור וזכא איירי לעיל: **במוקדשין** לא. דהא אפסקיה: **כלאים**. רמל שילדה מן הסיים שחטה. וזהו כ"ט:
ועוד

דבינו גרשום

דניכוש חיליה כלאים
שהיה כ"ט לא
ולא יושן פירות ביורה
כפא חולין כובא
בירקא כלאים דקל
שמשי פירותיו חילין
ב דברי' ודחילין [ב]ן
תמרים שרילין תמרים
יחד כגזוז. דקן ואורו
דברי שחרתים גיילין
ב ששן טבאא חולין
ב כ"ט שידעו רבס
שמשי פירותיו ורבקש
עלי רחמי:
סליק פירקא

אורו וזהו ב"ט נותן בין בארץ בין בח"ל. איירי דכתיב למחני
בחולין ובמוקדשין כפני הבית ושלא בפני הבית שחט ללורך
קמאי נמי בלחין ובח"ל וזכ"ל וזכ"ל דהוה שאל ללורך דחובה הגוף היא
כיון דאיכא דוכחא דהוה ללורך כגון בראשית בגו דהוה אמרינן
בשילוח הקן (לקמן דף קל"ה) דבא"ר ובח"ל
בטולה שאל ללורך לכד מראשית בגו
וכפני הבית ושלא בפני הבית בטולה
הוה שאל ללורך לכד מאורו וזהו כ"ט
דאילתריך דה"ל כיון דבענין קדשים
כתיב לא לנהוג אלא בזמן דאיכא
קדשים: **מנין** לאורו וזהו כ"ט
שטרה במוקדשים. וז"ל ואמאי
ס"ד דלא איירי קרא במוקדשין הא
סתמא כתיב ואין למרר דאילתריך
שאל ללורך לפסח ואין לו אלא אורו
ששחטו ב"ט אורו או כ"ט דס"ד
דאורי עשה דפסח ודחי לאו דאורו
ואת כ"ט ולהכי אילתריך דלא דחי
דכי היא גזולה אמרינן לקמן בשילוח
הקן (דף קמ"ה.) נבי לדבר מלטה מנין
דהא במחוסר זמן איכא לאו ועשה
ובלאו קרא לא "דחי ליה עשה וגרעה
דמטיקרא קשי ליה משום דשור
הפסיק הענין דמשמע למטוטי
מוקדשין דאיכא לממר משום דלא
חומא במוקדשין דוקא ב"ט לפסיק
דא"כ ליכתביה בעלמא שאל בענין
קדשים וממילא הוה מוקמינן לקרא
בכל מיני ולפי המסקנא ל"ל דלכוס
דרשה נכסה שם וז"ל ב"ט הארוב
(לקמן דף ק"ג.) דהרש מקרא דאין
מתט טהרים במוקדשים שיהו בדין
שינהגו מק"ו ופריך בגמרא קרא ל"ל
אז משום ק"ו איכא למיפדך כ"י מכל
מקום בלא ק"ו אי לא דמטיקרא
במוקדשים (לא) הוה מוקמינן לקרא
בכל מיני וי"ל משום דקרא דמתט
לענין חולין כתיב: **א"י** קדשים
כלאים כ"י. וז"ל תקשה ליה נמי מה
קדשים שאל כפני הבית לא דכ"ט
אשכחן ב"ט שילוח הקן (לקמן דף קל"ה)
ס"ד דאימא הוה"ל דלענין קדשים כתיב
לא לנהוג אלא בזמן שיש קדשים וי"ל
נה דהוה ללורך למיטי מ"מ לא
אילתריך קרא להכי דזכ"ל וזכ"ל
כפני הבית אין קדשים קריבין מ"מ
מקדש קדשי:

הדרן עלך בהמה המקשה

אותו וזהו ב"ט נותן בין בארץ בין בח"ל
בפני הבית ושלא בפני הבית בחולין
ובמוקדשין, כיצד: השהות אורו ואת בנו
חולין בחוץ שניהם כשרים והשני סופג את
הארבעים **קדשים בחוץ**: הראשון חייב כרת
ושניהם פסולים ושלילה סופגים את הארבעים
חולין בפנים שניהם פסולין והשני סופג את
הארבעים **קדשים בפנים** הראשון כשר ופסול
והשני סופג את הארבעים ופסול **חולין**
וקדשים בחוץ הראשון חייב כרת ופסול והשני
סופג את הארבעים ופסול **קדשים בחוץ**
וקדשים בחוץ הראשון חייב כרת ושניהם סופגים את
הארבעים ושניהם פסולים **חולין בחוץ**
הראשון פסול ופסול והשני סופג את הארבעים
וכשר **קדשים בפנים ובחוץ** הראשון כשר
ופסול והשני סופג את הארבעים ופסול:

ג"כ ת"ד מנין לאורו ואת בנו שנוהג
במוקדשין? תלמוד לומר "שור או כשב
או עז כי יולד וכתיב בתריה "ושור או שה
אורו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד" לומר
על אורו ואת בנו שנוהג במוקדשין ואימא
במוקדשין אין בחולין לא? שור? הפסיק הענין
ואימא בחולין אין במוקדשין לא? כתיב
"ושור" *וי"ו מוסף על ענין ראשון, או מה
קדשים כלאים לא אהא אורו ואת בנו כלאים
לא אלאמה תניא ***אורו ואת בנו נהג**
בכלאים ובכור, ועוד "שה" כתיב ואמר רבא
זה

ז"י יתקן וזכאן בדרוק מקום אהה
וזכא ולא בקדושין מקום: **קדשים**
בפנים. השני כופה משום אורו וזהו
כ"ט: **ופסול**. משום מחסר זמן:
חולין וקדשים בחוץ. דוקא נקט
הראשון חולין והשני קדשים וכן כל
השניים במשנה דוקא נקט לה:
והשני סופג. משום אורו וזהו כ"ט:
קדשים בחוץ. בחמלה ואחר כך
חולין בחוץ פסול: **והשני כשר**.
באכילה ואיירי דתנא פסול תנא כשר:
ושניהם סופגין. ראשון משום שחטי
חוץ ושני משום אורו וזהו כ"ט:
חולין וקדשים כפנים שניהם פסולים.

דבינו גרשום

דניכוש חיליה כלאים
שהיה כ"ט לא
ולא יושן פירות ביורה
כפא חולין כובא
בירקא כלאים דקל
שמשי פירותיו חילין
ב דברי' ודחילין [ב]ן
תמרים שרילין תמרים
יחד כגזוז. דקן ואורו
דברי שחרתים גיילין
ב ששן טבאא חולין
ב כ"ט שידעו רבס
שמשי פירותיו ורבקש
עלי רחמי:
סליק פירקא

ע"ב משפח
ג"ר סנה

הדרן עלך בהמה המקשה

אותו וזהו ב"ט נותן בין בארץ בין בח"ל
בפני הבית ושלא בפני הבית בחולין
ובמוקדשין, כיצד: השהות אורו ואת בנו
חולין בחוץ שניהם כשרים והשני סופג את
הארבעים **קדשים בחוץ**: הראשון חייב כרת
ושניהם פסולים ושלילה סופגים את הארבעים
חולין בפנים שניהם פסולין והשני סופג את
הארבעים **קדשים בפנים** הראשון כשר ופסול
והשני סופג את הארבעים ופסול **חולין**
וקדשים בחוץ הראשון חייב כרת ופסול והשני
סופג את הארבעים ופסול **קדשים בחוץ**
וקדשים בחוץ הראשון חייב כרת ושניהם סופגים את
הארבעים ושניהם פסולים **חולין בחוץ**
הראשון פסול ופסול והשני סופג את הארבעים
וכשר **קדשים בפנים ובחוץ** הראשון כשר
ופסול והשני סופג את הארבעים ופסול:

ג"כ ת"ד מנין לאורו ואת בנו שנוהג
במוקדשין? תלמוד לומר "שור או כשב
או עז כי יולד וכתיב בתריה "ושור או שה
אורו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד" לומר
על אורו ואת בנו שנוהג במוקדשין ואימא
במוקדשין אין בחולין לא? שור? הפסיק הענין
ואימא בחולין אין במוקדשין לא? כתיב
"ושור" *וי"ו מוסף על ענין ראשון, או מה
קדשים כלאים לא אהא אורו ואת בנו כלאים
לא אלאמה תניא ***אורו ואת בנו נהג**
בכלאים ובכור, ועוד "שה" כתיב ואמר רבא
זה

ז"י יתקן וזכאן בדרוק מקום אהה
וזכא ולא בקדושין מקום: **קדשים**
בפנים. השני כופה משום אורו וזהו
כ"ט: **ופסול**. משום מחסר זמן:
חולין וקדשים בחוץ. דוקא נקט
הראשון חולין והשני קדשים וכן כל
השניים במשנה דוקא נקט לה:
והשני סופג. משום אורו וזהו כ"ט:
קדשים בחוץ. בחמלה ואחר כך
חולין בחוץ פסול: **והשני כשר**.
באכילה ואיירי דתנא פסול תנא כשר:
ושניהם סופגין. ראשון משום שחטי
חוץ ושני משום אורו וזהו כ"ט:
חולין וקדשים כפנים שניהם פסולים.

דבינו גרשום

דניכוש חיליה כלאים
שהיה כ"ט לא
ולא יושן פירות ביורה
כפא חולין כובא
בירקא כלאים דקל
שמשי פירותיו חילין
ב דברי' ודחילין [ב]ן
תמרים שרילין תמרים
יחד כגזוז. דקן ואורו
דברי שחרתים גיילין
ב ששן טבאא חולין
ב כ"ט שידעו רבס
שמשי פירותיו ורבקש
עלי רחמי:
סליק פירקא

אותו וזהו ב"ט נותן בין בארץ בין בח"ל
בפני הבית ושלא בפני הבית בחולין
ובמוקדשין, כיצד: השהות אורו ואת בנו
חולין בחוץ שניהם כשרים והשני סופג את
הארבעים **קדשים בחוץ**: הראשון חייב כרת
ושניהם פסולים ושלילה סופגים את הארבעים
חולין בפנים שניהם פסולין והשני סופג את
הארבעים **קדשים בפנים** הראשון כשר ופסול
והשני סופג את הארבעים ופסול **חולין**
וקדשים בחוץ הראשון חייב כרת ופסול והשני
סופג את הארבעים ופסול **קדשים בחוץ**
וקדשים בחוץ הראשון חייב כרת ושניהם סופגים את
הארבעים ושניהם פסולים **חולין בחוץ**
הראשון פסול ופסול והשני סופג את הארבעים
וכשר **קדשים בפנים ובחוץ** הראשון כשר
ופסול והשני סופג את הארבעים ופסול: